

ALOIS JIRÁSEK:

Na dvoře Vévodském.

ROMÁN.

Na ten hlas všichni se obrátili a rozžehali nové přibylého hosta hlubně uvítali.

„Aj medle! Kterako se veselíte! Pozdrav vás Báh! Veselou novinu přináším. „A ty, Kačenko,“ obrátil se ku sklepníci, právě vstoupivší. „Přinesl mi můj děbuš píva dobrého, ne méně i těm pánům na novo natočím.“

Tomu veselá Kačenka rozuměla, ale zhusta, když tak velebný pán, pater Zelený, dobré jsa nitry, pro obveselení společnosti již skádliti se jal, což on dobře dovedl, nerozuměla leccemus v jeho řeči, ač český hovořil. Ovšem, vlydř se neobírala starostekými knihami a neobdivovala se etihodnému Danieli z Vele-slavína, aby mluvy jeho i ve všední napodobiti se snažila, jako upřímný a poctivý vlastenec, kaplan od sv. Štěpána. —

„Nuže, velebný pane, ta novina?“

„Ta novina? Vlastně ji neznám, ale vím, že je veselá.“ A usmíval se tajemně.

„A kuho se týče?“ ptali se.

„Aj medle, toho křítalovného mladíka,“ a kynul na Hlavivce, „kterémuž oznamuji, že zejtra o hodině jedemětatě na pól orloji u Karolina čekati má na professora řecí a literatury český Martina Kožička či Pelela, jenž mu něco přejemného, ha i veselého poví.“

„A nemohl bych se toho nyní, velebný pane, dovědět?“

„Slib váže má ústa. Jen maličko a dovíte se. Aj medle! tu již nám sladká Kačenka přináší hořkého!“

ustrojiti ve svůj ranní oblek a pak dvěma služebnicemi na pohovku přenešiti. Tam zasedla před zrcadlo, stojící na stolku ozdobně vyzdoběným, jako kolébka muselinnem zahaleném a jako oltář krajkami ozdoběným. Na stolku bylo plno rozmanitých skvostů, láhvíček, pomád, voňavek, náplastí, červeného a bílého líčidla, suzek, třásní, jehel a špendlíků.

Anna Karolina byla třetí manželkou Petra Kurovského, a dočkem mnohem mladší než on. Věk svých čtyřicet má, ale zapomínala, že má čtyři deery, z nichž tři již byly dospělé. Dospělá ráda nadržela i koketně se strojíla, toužilo, aby se jí obdivovali a kořili. Proto všelijak uměle stopy nezalantního času zakrývala přemáhala. Byla vysoké, vznesené postavy, poněkud příliš okrouhlé. V tváři její, dosud silné, zračily se pýcha a přisnost. Nyní, ranním oblekem zahalená, seděla při své první toaletě. Tou dobou přinesl také na hečbávném polštáři zamilovaného jejího bílého puflíka, kteréhož několikrát pohladila, vedle sebe dala položit. Jedna z komorných jí vlasů upravovala, druhá šaty přinášela, velitelce své je ukazovala, zdálo by tyto na dnes voliti ráčila.

Vévodkyně nebyla, jak se zdálo, dobré nitry. Mrzutě odmítla nabízené šaty, nadělující komorné ne příliš laskavá slova.

A zase odmítla šepcečk ji přinesený, pak se urzela nad tím, že starý ten zamek neposkytuje ani pohodlného pokoje toaletního.

Konečně zvolila sobě a ustanovila šat. Bílý puflík zavrčel a zastěkal. Do pokoje vstoupila tři děvčata, avšak a sloná, krásného vzrostu, její deery, které tou dobou pravidelně přijímala. Nejstarší z nich, Kateřina Bedřich, doma zvaná Kitty, osmnáctiletá, druhá Marie Paulina, a nejmladší i nejšlechtičejší Johana, šestnáctiletá. Oděny byly v jasné modré, hedvábné šaty; jejich barva mřnila se průhledným, tylovým rouchem, do něhož byly květiny uměle vsypany. Mladé a čilé hlavy kryl malý, něžný klobouček a dracocennými péry.

Sotva že pláše a skoro ostýchavě do pokoje vkročily, již měl je přisný a bedlivý matčin pohled.

„Jak se, Kitty, neseš? Nevíš tak ruce?“

„Mírněji, Johano. Což tak divo?“

„Ach, Mari, jak to vypadá? Ty zrovna osklivou! Proč jsi neuzlíla více čepven?“

Tak vřítala své deery, které po-
křehle, ruku jí políbily.

„Aha, aha, vyjedu. Pojedete se mnou.“

Johana nejradostněji tu zprávu uvítala.

„Pojedeme, ah, toč rozkašná, lesem, loukou, a rychle, zprudka.“

„Toč, po toaletě?“ ptala se Kateřina.

„Ano.“

„Mama, pak máme zpív,“ pravila Johana. Bylo na té světlé bla-
vínce patřno, že by nerada zpěvní knihou promouškala.

„Aj, což ti zpív tak milý?“

„Pan Arnoldi příjemně učil, před zpívaje a my jej rády posloucháme,“ odivřila Marie.

„Pojedeme, Nity, jaké pokroky činíte? tanol? Bezpojedeme ke dvoru? budet představena. Jak se budet kuffik čokolády, dala se připravovat.“

„Pan Arnoldi krásně tanol,“ odpověděla živě Johana.

„Tanol, ale je-li také Gardem co do poklony?“

„Učme se,“ tvrdila Kateřina.

„Nuže, zkoušejme. Jest to důležitý krok, třeba se připravit. Ať se ti nestane jako tehda pan z Puissieux, když jsem já v Paříži byla představována. Nebezpečný okamžik. Snadno bys se mohla stát směšnou, a proto nešťastnou na celý věk. Tedy cvičily jste se?“

„Ano.“

„Nuže, jsem královnou a tebe milostivě propouštím. Nyní na zpátek kráčeš, vzdaluješ se. Abyš do vlečky se nezapletla, třeba mezi poklonou a krokem vlečky pohodit. To je to nejtěžší, to třeba stokrát opakovati. Zkoušejte jste tedy?“

„Ano, mnohokrát.“

„Řekl-li ti, že odštěněn vlečky musí býti prudké, a přece ať nikdo nepozoruje. Tedy —“

Kateřina, stojte před matkou, jež tu seděla jako nočná a pyšná krásná na trůně, měla se k odchodu. Uklonila se hluboce, pohodila vlečkou, zpáteční krok při tom činíc, a vévodkyně dala se do smíchu a s ní Johana.

„Zrovna jaké tehda pan z Puissieux! He, jak pan z Puissieux vyžaduje a kopá,“ šeptali si tenkrát, a zrovna tak u tebe. Jest jednou —“

Znovu dávala vévodkyně instrukci, jak by deera se ché věsti měla. Johana s Marii obhlédly se po dveřích. Kateřina poslušně a trpělivě činila, jak matka velela.

„Jde to již lépe, ale třeba se ještě cvičit.“ Vévodkyně byla spokojena, že její instrukce tak dobře prospěla. „Smějte se, ty divošky! Jaký to způsob! Nuže, jděte.“

Matka vévodkyně propustila své deery, které nyní rychleji kráčely, než když prvo sem mířily.

V předstí ozařel se nenoučeně veselý a zvonkový smích Johanein, jež jako čilá laňka napřed poskakovala. Náhle se však zarazila a zmknoušví, zaradila se. Stanula zrovna před mladým, slivným mužem, jenž právě byl do antichambry vkročil. Uzdřev slépný, ustoupil rychle stranou a hluboce se poklonil. Vyšly veš.

„Mladý muž, dav se ohlásiti, vkročil do pokoje, kdež před vévodkyní hluboce se uklonil. Počínal si uctivě, jak náleželo, prost všelijak nejistoty a ostýchavosti. Choval se jako člověk v takových společnostech a místech dobře obeznámený a sebevědomý. Zrak vznesené paní utkvěl za dlouhý okamžik na štíhlé, v pravdě mužsky krásné postavě, a patřou záliba v něm se zračila.

„Což mi nesete, Arnoldi?“ ptala se po francouzsku. S tváře její zmizela všechna ledová chladnost.

„Přicházím vyslechnout rozkazů vznesené a milostivé velitelky své.“

„Usmála se.

„Hodlám si vyjeti a zbavuji vás tedy hry a předčítání. Cožnoého?“

„Dovoluji sobě oznámiti, že zkouška dobře šla. Všichni se snaží, aby spokojenost svých vznesených mecenášů sobě získali.“

„A sbory?“

„Ve sborech, Výsosti, jsou zpěváci a zpěvnéky většinou z města.“

„Vyhoví-li umelckým požadavkům?“

„Jest mi až s podivnutím. Snaží se velice a mají dost nadání, jakož vůbec Čechové. Niemně vřetený znal hudby a zpěvu leccos by jim i nám vytýkali mohli; ale doufáme, že milostivě, Výsosti, souditi ráčíte.“

„Jak se vám tu líbí? Znám jste již zdejší krajinu?“

„Jsem tu poprvé; kraj je půvabný a budu tu šťasten a spokojen, získám-li sobě spokojenost vznesených svých velitelů.“

„Jaký jest repertoire?“

„Na poprvé „Don Juan“, pak „Devín du village.““

„Ah, výborné, venkovská hra.“

„Ráčíte-li, Výsosti, poroučeti, výborné by se tu daly i jiné pastýřské hry provésti. Doufám, že v tomto venkovském zátiší dá se mnoho učiniti; jest tu přirozené, krásné jeviště — ovšem není třeba tak opravdové přípravenosti, aby se i přirozené ovoce na jevišti uvá-
děl.“

„Skutečně ovoce? Jaký nápad! Toč zajisté směšno.“

„A přece tak, Výsosti, pan z Marigny učinila —“

„Aj, vypravujte.“

„Pan z Marigny smažila se, aby byla originálná i originálnostní hosti své překvapovala. Na svém zámku pozvala si četnou společnost. Ve velkém sále byly stěny od parket až ke stropu pokryty velkými zrcadly, v průčelí stálo jeviště, venkovskou krajinu představující. Začala pastýřská hra. Za vystoupení pastýřkou přihnulo se stádko bílých, opentlených ovcí. Váděl beran, jinak nacvičené, dobré a krotké zvíře, byl překvapen. Hudba, množství hostů, četná světla, to vše jej velice zarazilo — díval se chvíli zmaten sem a tam, najednou skočil a jeviště a za ním celé stádo mezi společnost. Zdržovali je, a plašili, ale tím více známé zvří zdivočela. Lidaly sem a tam, trkaly, řádily, nabíhaly do zrcadel, porážely pány a dámy, až konečně východ nalezly a blůtce a bečce posohodých ven se vyřítily. Sál byl plničký zrcadlových střeptin, roztrhaných a zručených plesových obleků.“

Vévodkyně se usmívala, jak Arnoldi vypravoval. Nyní se hlasitě zasmála.

„Výborně, toč vzácná příhoda. Které dáme se to přihodilo?“

„Pan z Marigny.“

„Společně tedy na přirozené jeviště, ovšem že bez přirozených ovcí. Co hodláte?“

„Nemám ještě nic určitého, Výsosti, ale doufám, že tu možná velice, venkovská zábava.“

„Přičiňte se o to, miluji velice podobné hry.“

Arnoldi hluboce se uklonil.

„Přijďte zejtra tmou dobow,“ a podala mu něžnou svou ruku.

Arnoldi byl patřně tou milostí překvapen a oblažen. Skloniv se, uctivě polbil její kulatou, bílou pravici. Byl v milosti a přizní propuštěn.

Vévodkyně, nachýlivší zpět hlavu, zamyslíla se. Byla v tmavém háji, slyšela líbý mužský hlas, milostnou píseň pjelel, a teď z houštiny na mýtinku pod rozložitý buk vystoupil mladý pastýř. Přes běloučkou košili přepjaty byly rudé šle, žluté, úzké spodky a bílé punčochy kryly štíhlé, kulaté nohy. Z pod opentleného kloboučku bylo viděti husté, tmavé kadeře, tvář slivná, oko jiskrné — Arnoldi, krásný pastýř.

Pokračování.

Nastává zima

a tu jest třeba pamatovati na to, by v domácnosti byl po ruce lék, který by všem členům rodiny byl nápomocen v léčbě objevivših se kašle a někdy i chorob, jež kašel zavinil. Severň Balsám pro plíce jest proto vždy vítaným prostředkem proti kašli, nastuzení a různým chorobám plic i hrtanu, kteréž zima přináší. On mírní dráždivé pocity v krku, ulehčuje nemocnému a tiší kašel. Dostanete ho v lékárnách za 25c a 50c. Požádejte vašeho lékárníka o Severň český kalendář, aneb přete si oň přímo na W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Jednota Česko-Slovenských Podporujících Spolků
Č.S.P.S.
 ve Spojených Státech Sev. Ameriky.

Nejstarší, největší, nejspošihvější česká podporující a dobročinná společnost v celém světě.
 Založena roku 1854, trvá tedy 83. rok.

Citá dne 30. listopadu tohoto roku **16.620 členů, a 6873 ud-
 kyn, dobrodary**

23.493 ádá.

Zádná jiná česká jednota nemá tolik členů.
 Má základní kapitál čili záložní fond **\$122.984,09.**

Čili slovy tímž: **Jedno sto a dvačet tři tisíc dollarů,** ulož-
 ných ve spošihvějích jistotách — v bondech čili dluhopisech měst-
 ských, okresních, školicích ze Spoj. Států, zabezpečených majetkem podléhajícími berni. Jsou to jistoty bezpečné, že se o ně nikdy nepřijde a také se na nich nemůže ničeho ztratit. Tento záložní fond slouží k zabezpečení pro budoucnost vý-
 platy úmrtních podpor.

Jednota Č. S. P. S. vyplatila během svého blahodárného působení pozostalým po úmrtích čili bratrůch obrovský obnos **\$3.732.290,** a po údělých čili sestřích vyplaceno bratrům a sroctkům **\$448.500,** dobrodary

\$4.200.790.

Považte, jaké dávky tím posky-
 nuto českým rodinám a dáva tu velmi zhusta stala se základem bla-
 hobytu celých rodin.

Nemomný bratři vyplattí jednotlivě **pól miliona dollarů.**

Hozrnějte si, co leto podpora znamená pro rodiny, pól živit při práci zanechpan. Když leto jednota Č.S.P.S. dobročinná podporovala vdovy a sroctky a vyplátila takto velmi obšihv obnos.

Rády dílem vydávaly neb podporovaly také české školy v amerických osadách, ža-
 sto se zadržím odřím a čini tak doved.

Jednota Č.S.P.S. jest v pravém slova smyslu svobodovinná, nepokládá nikomu a jeho soukromým zájmům náboženských nebo politických, každých zadrževí krajin neb jeho manšika a deera, mohou se stát členy tímž nebo vinní, jest jednota posky-
 tuje členům se přímým vývěm od 16—48 roků a údělá od 18 do 40 roků. Třetí jen poslati rěčnické člano, aby doveděho ub-
 lara za člano podporovali.

Pro obšihv členů řízení dostalo se Jednotě Č.S.P.S. povolenéno usnutí od ob-
 rovných státních pólřřovských komisí.

Kde i Česko a Slovansko není, dopad dí-
 nam této české blahodárné Jednoty, mli by se jim stali co nejdříve a přivát za údělých také své manšiky a deery.

Pouze nemoci oční, ušní, nosu a krční

Dr. W. K. Foote
 309-10 Neville Block,
 Omaha Neb.

Úřední hodiny: Od 9 do 12 dop.
 Od 2 do 5 odp. Tel. Douglas 2491.

Těž přilpůsobuje brýle dle nejnovější metody. 41c/m

NEJLEPŠÍ LÉKAR Pro Nemocné Lidi.

Téměř každý najde tu uzdravení. Nikdo nemá zoufat, neboť i pro něho je pomoc.

V AMERICĚ, v tomto kraji pokroku, nikdo nemusí zoufat, přijde-li na něho choro-
 roba, poněvadž jest tu jeden známý léčebný ústav pod jménem:

THE COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE,

140 West 34th St., New York, N. Y.
 KDE KAŽDĚMU POSKYTUJE SE NEJLEPŠÍ LÉKÁRSKÁ POMOC.

Zde nejen boháč, ale i chudí lidé mohou být léčeni velice učným a zkášeným profesorem, když obecní lékaři nemohou jim pomoci.

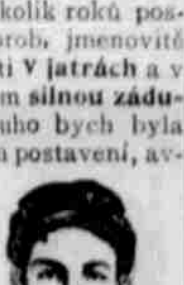

Všude žijí lidé, kteří byli v tomto ústavu vyléčeni. Tisícům a tisícům bylo navráceno zdraví i těm, kdož již zoufali, poněvadž jinde byli marně léčeni. Způsob léčeni v tomto ústavu je obdivuhodný. Vy jen popište svoji chorobu a vysokoučený profesor, prozkoumaj příznaky dle popisu, předpíše a dá vám připravit zvláštní léky, které neminou se čile.

Za léčivost jejich se ručí.

Kdo trpí tuze na nějakou chorobu, necht' nevyhazuje peníze jiným lékům, nýbrž ať obrátí se na dole uvedenou adresu a obdrží poradu zdarma. Pamatujte však, že toto jest jediný skutečný ústav, kde vlastním svým způsobem uzdravují nemocní.

Pro nedostatek místa můžeme uveřejnit pouze několik dosvědčení z tisíců dopisů, které docházely do ústavu prof. Collinse.

Slyšte, co náš národ mluví o tomto doktorovi:

<p>Měl bolesti v křížní kosti.</p> <p>Měl jsem kruté bolesti v křížní kosti skoro celý jeden rok a ani nemocniční lékaři nedovedli mně pomoci, až jsem se obrátil na dra. Collinse léčebný ústav, odkud přišly mi léky, po jejichž užití zástal jsem zdravým.</p> <p>Mike Novák, 1253. Mohlen Av. Pueblo, Colo.</p>	<p>Uzdravena z matičné choroby.</p> <p>Stonala jsem delší čas matičnou nemocí, avšak použila jsem léku Dr. Collinse a jsem dnes zdravou a vyléčenou ženou.</p> <p>Mrs. Agnes Gačnik, R. F. D. 3. Johnstown, Pa.</p>
<p>Uzdravený z choroby krve.</p> <p>Následkem znečištění krve trpěl jsem silným svrbením po celém těle a poněvadž jsem zkoušel všelijaké léky, myslel jsem, že není lékaře který by mne vyléčil. Ale myslil jsem se, neboť léky z ústavu prof. Collinse sejmuly se mne nemoc tu, jakoby kámen do vody hodil.</p> <p>Stany Vodih, B-65. West Charleston, W. Va.</p>	<p>Trpěla zastaralou komplikovanou nemocí.</p> <p>Za posledních několik roků postihlo mne mnoho chorob, jmenovitě měla jsem velké bolesti v jatrách a v podřibí; též trpěla jsem silnou záduchou. Nevím jak dlouho bych byla setrvala v tom kručném postavení, avšak dopadla jsem prof. Collinsovi, upotřebila jeho rady a léků a teď probíhají, že jsem úplně zdravá a svých povinností schopná ženská. Zde jest moje podobizna.</p> <p>Mrs. J. J. Wacha, R. F. D. 3. Lidgerwood, N. Dak.</p>
<p>Vyléčený z revmatizmu.</p> <p>Byl jsem stížen revmatizmem ve všech kostech a nejvíce v nohách a upotřebil jsem mnoho rozličných patentních léků, ale bez výsledku. Konečně obrátil jsem se na prof. Collinse léčebný ústav a pomoci jeho vědy a léků uzdrvil jsem se trvale.</p> <p>Frank Dědič Crete, Neb.</p>	

Z mnohých písemných poděkování je zjevno, že nejvíce nemocných lidí vyléčí **The COLLINS N. Y. M. I.** On je jediný, jenž ručí za úplné vyléčení takých pacientů, jež přijme do léčeni, ať již trpí na akutní, chronické anebo zastaralé nemoci.

TAJNÉ POHLAVNÍ CHOROBY MUŽSKÉ I ŽENSKÉ jakož i otravu krve každého druhu zaručuje vyléčení s mlčenlivostí. Počáteční současnou vyléčí v krátkém čase. Tedy! Proč stánete a trpíte? Popište důkladně všechny vaše bolesti a utrpení, udejte své štáři, jak dlouho jste nemocní a dopis adresujte na:

THE COLLINS N. Y. MEDICAL INSTITUTE,

140 West 34th Street, New York, N. Y.